

Tình yêu tìm lại

Tin nhắn chỉ có vài chữ, mà nó làm tim Long như thắt lại

“Em muốn gặp lại anh, nơi tình yêu bắt đầu – Quỳnh”

Mười năm rồi, kể từ ngày em đột ngột bỏ đi, không để lại bất kỳ dấu vết nào, Long ghi sâu một chữ Hận vào tim, thề rằng không bao giờ tha thứ cho Quỳnh, vậy mà hôm nay, chỉ vài dòng ngắn ngủi lại làm Long mềm nhũn như ngày đầu hẹn hò.

Quán Trúc nằm sâu trong một con hẻm nhỏ, yên tĩnh vô cùng. Không có nhiều khách biết đến, nhưng lại tồn tại hơn mười năm. Hình như những người đã đến một lần thì không thể dứt áo ra đi, thế nên bao năm trôi qua, chủ quán đã thuộc lòng hết thói quen của từng người khách, Long cũng không ngoại lệ. Chọn chiếc bàn gỗ nhỏ, nép bên hồ cá, Long bình thản nhắm nháp ly café đen và chờ đợi. Mười năm cứ như bóng mây qua thềm, Long như trở lại thuở ban đầu, hồi hộp chờ đợi người yêu. Bất giác, Long liếc nhìn đồng hồ: 7g00, vừa đúng một bóng người xuất hiện. Không cần nhìn lên, Long biết ngay là Quỳnh, cô luôn đúng giờ, ngày xưa, cô và anh hẹn nhau bao giờ cũng đúng 7h00. Mười lần như một, chưa bao giờ cô sai hẹn dù chỉ một giây. Cứ như cô đang trốn đâu đó, chỉ cần chuông điểm 7g00 là xuất hiện và Long luôn là người đến sớm. Lần này vẫn vậy, như chưa từng thay đổi suốt mười năm qua.

- Anh luôn đến sớm.

- Còn em thì luôn đúng giờ...

Chưa nói hết câu, Long đã nhận ngay một nụ hôn nhẹ lên tóc, một thoáng làm anh sững sờ.

- Thời gian làm anh của em thay đổi nhiều quá, tóc đã có sợi bạc rồi nè. Nhưng không sao, cứ nhuộm là được. Anh gọi nước cho em chưa? Em khát rồi.

Long chưa thốt được lời nào, lại một lần nữa cứng người vì cái vuốt nhẹ lên má của Quỳnh.

- Anh gọi rồi, nước cam pha mật ong không đá, đúng không? – cố lấy giọng cứng rắn, Long tỏ vẻ bình thản như không quan tâm đến cử chỉ thân mật vừa rồi của Quỳnh.

Quỳnh vẫn trẻ, đẹp như ngày nào, đôi bàn tay vẫn dịu dàng, duy ánh mắt đã pha nét phong trần. Điều đó làm cho Long mất hết can đảm. Bao nhiêu niềm uất hận tựa như bọt biển tan biến trong sóng mắt đó. Long không biết mình nên bắt đầu như thế nào nên cứ ngồi im chờ đợi.

Quỳnh cũng không vội bắt đầu, cô thông thả nhắm nháp món uống yêu thích, thông thả nhìn anh, thông thả rót vào tai anh từng chữ một:

- Em vẫn yêu anh...

Những lời nói đó, như cơn gió thổi bùng ngọn lửa trong tim anh, nó làm anh ghen giọng:

- Cô đùa đủ chưa? Tôi không phải thằng khờ để cô quay như chong chóng, cô nói câu đó với bao nhiêu thằng rồi.

Trước thái độ điên cuồng đột ngột của Long, Quỳnh vẫn bình tĩnh như không.

- Em chưa bao giờ có thói quen đùa giỡn với tình yêu. Càng không bao giờ nói dối để đạt được ý muốn. Mười năm đối với em vẫn như một ngày, một giờ em đã yêu anh trước kia. Trước cũng vậy và bây giờ vẫn không có gì thay đổi.

- Vậy cô giải thích sao với mười năm biệt tích vừa qua?!

- Em sẽ giải thích cho anh sau, còn bây giờ em chỉ muốn được nhìn anh, được hôn lên đôi mắt ấy như cách mà em vẫn hay yêu anh ngày xưa. Đừng phí thời gian để dẫn vạt nhau nữa, anh chỉ cần ngồi yên lặng bên em là đủ.

Nói rồi, Quỳnh khẽ luồn tay qua eo anh, ngả đầu vào vai, khép mắt lại, môi cô khẽ hát theo bài hát đang phát “một ngày bình yên, có anh bên đời với em là cả bầu trời ...”.

- Anh Thành vẫn khỏe hả anh? Lâu rồi em không gặp anh. Chắc anh có gia

đình rồi – Quỳnh như vô tình hỏi vu vơ.

- Ờ, nó có gia đình rồi. Được gần 5 năm. Còn em?

- Mẹ con em định cư bên Mỹ, bang Ohio. Lần này về nước cho con nó thăm gia đình.

- Mẹ ... con ..Em có mấy đứa rồi? Long hỏi theo phép xã giao dù lòng có chút hụt hẫng.

- Một đủ chết rồi, cần chi đến hai. Còn anh?

- Có ma nào rước mà con với cái. Hơn nữa ... năm rồi anh bị tai nạn, bác sỹ nói có lẽ anh sẽ không có con. Cái số hết, thôi ở vậy cho ổn – Long cười buồn.

- Sau cái ngày anh cầu hôn, em nhận được giấy bảo lãnh đi Mỹ của ba. Anh thấy đó, em luôn mơ ước có cuộc sống đẹp hơn. Mà em lại không biết nói thế nào cho anh hiểu nên em ... im lặng ra đi. Em có viết thư cho anh, nhưng bị trả lại vì anh dọn nhà. Lý do chỉ vậy thôi. Em không nghĩ là anh vẫn nhớ về em ...

Quỳnh nhìn vào khoảng không trước mặt, nói như một cái máy vô thức. Quỳnh không ngờ Long vẫn chờ đợi cô, thời gian đã phủ một lớp mờ trên khuôn mặt điển trai của Long làm tim Quỳnh đau nhói. Cô muốn ôm anh thật chặt, muốn hôn lên đôi môi anh thật lâu. Không hiểu sao, người cô như hóa đá, cô cứ ngồi im như thế nhìn anh.

Tít tít, lại tin nhắn của Quỳnh “chủ nhật này, em dẫn con qua nhà anh chơi nhé. Chuẩn bị đồ ăn cho em, con trai em ăn nhiều đấy”. Quỳnh luôn đặt Long vào những tình huống đã rồi như thế. Long lại không thấy phiền, có chút vui vui, có chút tò mò. Đột nhiên Long nghĩ “có vợ đẹp, thêm con xinh nữa, chà chỉ mua trâu mà tậu được cả nghé, mình lời quá rồi. Cô ấy một mình nuôi con gần ấy năm, hẳn rất mệt mỏi, mình sẽ cho cô ấy một mái ấm hạnh phúc”. Nghĩ đến đây Long bật cười một mình, kiểu cười sung sướng không kiềm hãm ấy làm cho Thành – em trai Long - ngạc nhiên. Lâu rồi, Thành không thấy ông anh khó chịu của mình vui kể từ khi bạn gái ông bỏ rơi.

- Gì mà giống tự kỷ vậy ông hai?

- Àh, ngày mai có khách tới thăm, vui nên vậy mà. Mai vợ chồng em qua ăn cơm với bạn anh nhé.

- Bạn gì mà ông dấu kỹ vậy?

- Em cũng quen. Mai qua thì biết. Vậy he, anh đi làm.

Long đi rồi, còn mình Thành ngồi thờ trên ghế, hay là ông có bạn gái. Cầu trời cho đó là sự thật. Như vậy, Thành sẽ bớt áy náy phần nào. Đột nhiên, Thành nhớ đến Quỳnh, cô bạn gái của Long. Tim Thành chợt nhói đau. Đã gần mười năm, cảm giác khi nghĩ về Quỳnh không hề phai nhạt trong Thành. Thành yêu cô gái đó ngay cái nhìn đầu tiên. Có lần Thành hận ông trời, sao lại mang cô gái đáng yêu đó cho ông anh cù lần của mình. Rồi dùng một cái, cô biến mất, khỏi đời Thành và Long. Để lại cho Long nỗi đau bao nhiêu thì Thành cũng không kém. Nhưng Long có thể đau khổ, còn Thành thì không, anh không được phép để lộ tình cảm của mình. So với Long, nỗi đau của Thành còn sâu hơn. Đúng hẹn, 8g sáng chủ nhật, Quỳnh đã có mặt trước cổng nhà Long. Hôm nay cô diện một bộ váy vintage màu cánh gián thật đẹp. Cậu con trai Richard cũng được cô trang bị thật bảnh. Hai mẹ con nổi bật ngay khi vừa xuống xe, làm Long đứng hình mất mấy giây. Cho đến khi cậu bé lên tiếng:

- Con chào chú – bằng cái giọng trọt trọt thật dễ thương

- Chú chào con, gọi con là gì?

- Richard, nhưng nếu khó quá, chú có thể gọi con là Nhân

- Ok, vậy là Nhân nhé

Mở đầu cuộc gặp gỡ như thế đấy, sau phút ngỡ ngàng, Long thấy thiện cảm ngay với cậu nhóc. Chẳng bé khá thân thiện, nó kể với Long đủ thứ chuyện, làm Long có cảm giác như không phải lần đầu gặp nhau vậy. Trong khi đó, Quỳnh xuống bếp, làm vài món, cô để thằng bé tự do nói chuyện với Long. Thỉnh thoảng nhìn lên nhà trên, cô thấy họ cười thật tươi ... như ý của cô.

- Anh hai, mở cửa, em tới rồi nè. Nhanh đi, đói lắm.

Tiếng của Thành ong óng, cắt đứt tràng cười của hai chú cháu. Long nhanh chân ra mở cửa, tay không quên lôi theo thằng bé

- Chào chú đi con, chú là em của chú

- Ok, your brother, right? (em trai chú phải không?)

- Ủa, đúng rồi

- Vậy con chào chú. Con tên là Nhân.

Mồm chữ a, mắt chữ o, Thành nhìn trân trân vào thằng nhóc. Ngoài nước da trắng ra, nó giống Long (hoặc là giống anh) vô cùng. Từ ánh mắt đến khoe môi cười, thậm chí mái tóc xoắn xoắn. Như có luồng điện chạy dọc sống lưng, Thành không nói được lời nào. Mãi đến khi Trâm – vợ Thành giật tay, Thành mới vội vàng cười

- Chào con, chà con đẹp trai quá, làm chú ganh tỵ à nha.

- Chú cũng đẹp trai lắm mà, không cần ganh tỵ với con. Wow, chú giống chú Long quá à, chỉ có điều chú Long có hột ruồi trên trán, còn chú không có.

- Thì chú với chú Long sinh đôi mà.

- Anh Thành đến rồi à, lâu không gặp, anh vẫn khỏe chứ? Còn đây là chị Thành phải không?

Điều Thành nghĩ tới đã thành hiện thực, vừa nhìn thấy thằng bé, Thành đã nghĩ ngay đến Quỳnh. Và đúng như thế, Quỳnh bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt Thành, xinh đẹp như ngày nào.

- Ủa, anh vẫn khỏe, lâu quá không gặp em. Đây là Trâm, bà xã anh – Thành cười gượng gạo

Quỳnh bước đến gần vợ Thành, cười thật tươi đồng thời xoa tay lên bụng Trâm

- Em bé mấy tháng rồi chị? Trai hay gái? Có hành chị lắm không?

- Cảm ơn em, bé gái, nó cũng ngoan lắm. Cậu bé đó là con em hả, đẹp trai quá.

- Dạ, chị sướng rồi, có anh Thành chăm sóc, còn em ở bên kia có một mình. Ganh tỵ với chị quá nha – nói xong, Quỳnh ném một cái nhìn bén ngót về phía Thành, làm anh chột dạ.

- Ủa, em ở nước ngoài à, ông xã em đâu? Chị không nghe anh Long nói gì hết.

- Cứ từ từ, vào nhà rồi em kể cho nghe ...

Cứ như vậy, câu chuyện nở như bắp rang. Trâm biết được Quỳnh đi nước ngoài, có chồng rồi bỏ chồng vì anh ta ngoại tình, thế là một mình Quỳnh đi làm nuôi con. Nhưng trong câu chuyện của Quỳnh, có điều gì đó không thật, khi Trâm thấy đứa bé giống anh Long vô cùng. Có lẽ Quỳnh ngại nên không nói ra, nếu đem ghép việc Quỳnh có con một mình và anh Long độc thân cho tới giờ, Trâm lờ mờ đoán ra phần nào câu chuyện. Nếu đúng như Trâm nghĩ, thì đó sẽ là một chuyện vui. Ít nhất là với ông anh hai cô đơn nhà này.

Suốt bữa cơm, Thành cố làm ra vẻ như không có gì? Trong lòng lại rối bời và lo lắng. Nghĩ vẫn vợ thế nào Thành không hay Quỳnh đã đến bên cạnh mình, cô thì thầm đủ cho anh nghe:

- Anh hạnh phúc quá rồi, dù sao cũng chúc mừng anh, có đủ nếp tẻ

- Em nói vậy là sao? Nếp tẻ là thế nào

- Anh thông minh như vậy mà không hiểu sao? Có cả con trai và con gái, chỉ tội cho anh hai của anh, cô độc cả quãng đời còn lại. Người vô phúc như anh, sao ông trời ưu ái vậy.

- Ý em là ... Richard là ...

- Nó là con của tôi, anh chả có quyền gì mà nhận là ba của nó cả. Tôi nói cho anh biết vậy thôi, đừng hòng tôi cho nó nhận lại anh. Cả đời này, kiếp này cũng vậy. Anh nghe rõ chưa? Tôi hận anh – ba từ cuối cùng Quỳnh gắng từng

chữ một đủ để ăn sâu vào lòng Thành.

Nói xong, Quỳnh lại mỉm cười – giọng cười rất hả hê rồi vui vẻ bước ra nhà trên, đùa với mọi người và xin phép ra về, để lại cho Thành một khoảng trống lạnh lùng, tăm tối.

Long đưa cô về khách sạn, cũng khá muộn, Richard đã mệt, nó nằm ngủ ngon lành ở ghế sau.

- Thăng nhóc ngủ rồi hả em?

- Dạ, nó ngủ rồi.

- Em ở đây đến khi nào?

- Hai tháng, em định đến nhà dì ở, chứ ở đây tới hai tháng, em kham không nổi. Nhưng dì tận Biên Hòa, xa quá, em đang suy nghĩ coi sao.

- Sao em không thử nghĩ đến nhà anh nhỉ? Cũng là một giải pháp đấy – Long nheo mắt nhìn cô.

- Chà, anh đang dụ dỗ em đấy hả?

- Đề nghị rất nghiêm túc. Anh sống có một mình, phòng còn dư mà. Đừng ngại, anh không cho ở miễn phí đâu, có thu tiền đấy. Tất nhiên là rẻ hơn khách sạn rồi.

- ...

- Nhanh đi, cơ hội như vậy không có lần hai đâu, đếm đến ba mà không trả lời, anh đổi ý đây

- 1 ... 2

- Được rồi, em thua.

- Em nhanh nhay đấy, mai anh sẽ qua đón em về nhé. Đợi

ở đây, anh bỗng chú nhóc lên phòng cho em.

- Ừa, em đợi, em nhất định sẽ đợi – Quỳnh lăm bắm cùng cái nhếch mép đầy ẩn ý.

Hôm nay, Thành đón Richard qua nhà ăn sinh nhật Trâm, Quỳnh lấy cớ mệt không đi, cô để Long dẫn con qua nhà Thành chơi, còn cô nằm nhà một mình. Thật thanh thoi, cô rót cho mình một ly rượu, mở bản nhạc mà cô yêu thích – Dấu tình sầu, rồi thả người lên sofa thưởng thức. Căn phòng Long sắp cho cô ở tầng hai, có ban công rất lớn, giường ngủ nhìn thẳng ra khu vườn trước mặt, trồng đầy tường vy và dạ thảo. Thiết kế giống y như ý thích của cô. Lần đầu đặt chân vào căn phòng này, cô như muốn hét lên vì hạnh phúc. Mười năm nhớ về anh thật không vô nghĩa.

Cô cứ nằm đó, lim dim tận hưởng rồi ngủ quên lúc nào không rõ, chợt giật mình thức giấc, cô thấy có khăn đắp lên người và Long đang ngồi trầm tư nhìn cô.

- Em cứ nằm im, anh muốn được nhìn em như thế này, như giấc mơ anh từng mơ. Một ngày có em và con trong đời anh. Đừng làm tan biến niềm vui của anh em nhé. Đừng bỏ rơi anh.

Giọng Long tha thiết như xoáy vào tim Quỳnh, làm cô mềm nhũn. Trong phút chốc bao kềm nén trong cô vỡ òa như những đợt sóng. Quỳnh nhào người ôm Long thật chặt, hôn lên tóc, lên mặt, lên má, lên môi anh điên cuồng. Một giây sững sờ, Long cũng hòa vào cơn sóng của Quỳnh, mạnh mẽ và cuồng nhiệt. Bao khát khao trong anh bùng cháy mãnh liệt. Họ như tan vào nhau, đầy đam mê và hạnh phúc.

- Tiệc tan khá muộn, Richard ngủ rồi nên Thành kêu anh để nó ở lại, mai nó chở thẳng nhóc qua. Anh biết em không dám ngủ một mình, nên về, rồi lên lầu coi em ra sao, thấy em ngủ ngon lành nên anh không gọi dậy

- Em sợ ngủ một mình anh à

- Ừa, nên đêm nay anh thế chỗ con đỡ nhé. Hè hè ! – Long nở một nụ cười nham nhở trên Quỳnh.

- Anh này – nằm trong vòng tay Long, Quỳnh thì thầm – em có một việc muốn nói anh nghe.

- Em nói đi
- Richard là con trai anh
- Oh, thế giờ chịu cho anh biết rồi sao? Tuyệt!
- Anh không ngạc nhiên à ? – Quỳnh nhăn mặt.
- Không, vì ngay khi nhìn thấy con, anh đã ngờ ngợ, vì nó giống anh quá. Nên anh đã bí mật đi xét nghiệm ADN. Anh biết chính xác, nó là con anh. Nhưng anh không muốn làm em giận, anh muốn chính miệng em nói với anh điều đó. Giờ thì tốt rồi, có mẹ có con, hàng chính hãng. Ha Ha!! Anh là người may mắn nhất trần đời.
- Anh thật là ... nguy hiểm.
- Dĩ nhiên rồi, không nguy hiểm, sao bắt được em chứ - Long cười lớn, hả hê!

Quỳnh đi chuyến bay muộn, sân bay tối khá vắng. Richard đòi Long dẫn đi vòng vòng ngắm đồ. Cô đã thỏa thuận xong với anh, vì tương lai của con, anh sẽ thu xếp qua Mỹ định cư với cô. Mọi thứ thật viên mãn, duy có một điều cô cần giải quyết cho xong.

Viện cố giúp Long đưa Quỳnh ra sân bay, Thành tháp tùng mẹ con Quỳnh, mong có cơ hội nói chuyện lần cuối. Và giờ Thành ngồi đối diện với Quỳnh, nhiều lần anh hẹn Quỳnh nhưng cô đều từ chối, cô tránh mặt anh mọi lúc, nhưng bây giờ, cô lại thẳng thắn nhìn vào mắt anh, làm anh bối rối.

- Tôi muốn nói với anh một chuyện ...
- Không, anh nói trước – Thành ngắt lời – anh xin lỗi em, chỉ vì một phút nông nổi, anh đã làm cho cuộc đời em ra có sự này. Hãy cho anh được chuộc lại những sai lầm ngày đó. Hãy cho anh nhận con. Đừng lừa gạt Long, anh ấy sẽ đau khổ lắm.
- Đó là điều tôi muốn làm rõ với anh. Sự thật là nó không phải con anh (Quỳnh quảng một tờ xét nghiệm trước mặt Thành rồi thong thả tiếp lời). Kể từ cái ngày anh làm nhục tôi, tôi đã thề sẽ trả thù, sẽ làm cho vợ chồng anh sống không yên. Nhưng khi tôi nhìn thấy vợ anh bụng mang dạ chửa, tôi lại

không đành lòng. Cô ấy thật ra không liên quan gì, kẻ đồn mạt là anh. Tôi cũng từng nghĩ, Richard là con anh, cho tới ngày tôi bí mật lấy tóc của anh và Long đi xét nghiệm. Tôi đã chết lặng khi nhìn kết quả. Điều tôi không ngờ tới đã xảy ra, tôi càng đau khổ hơn khi biết anh Long sẽ không thể có con được nữa. Từ lúc đó, tôi đã suy nghĩ rất nhiều, tôi nhận ra rằng thù hận không giải quyết được gì cả, nếu tôi tiếp tục dẫn vật anh, tung hê cho mọi người biết những việc anh đã làm với tôi và con trai là kết quả của tội lỗi đó, thì người đau khổ nhất không phải anh mà là anh Long. Thế nên tôi đã chọn cách giải quyết khác. Tôi sẽ cùng anh ấy xây dựng một gia đình mới, tôi sẽ bù đắp cho anh ấy những gì anh đã mất. Còn anh, đừng tưởng là tôi sẽ tha thứ, tôi không bao giờ tha thứ cho anh. Anh rõ chưa?!

- Anh hiểu, anh đã sai, anh đã rất hối hận. Nhưng thật lòng ... anh vẫn yêu em.

- Anh thôi ngay đi – Quỳnh thật sự nổi nóng quát lên – Chuyện này chỉ có anh và tôi biết, nếu có thêm ai biết nữa, thì người mất nhiều nhất là anh. Lo mà làm ba cho tốt đi ... Quỳnh còn định nói nữa, nhưng thoáng thấy bóng Long, cô im bật.

Thành lắp bắp từ gì không rõ, chỉ thấy anh thật khổ sở, nhả nhúm trước Quỳnh. Bấy nhiêu cũng làm cho Quỳnh thấy hả hê. Cô từng tưởng tượng ra cảnh Thành quỳ xuống van xin cô tha thứ, cô sẽ hất tay Thành ra, nói vài lời khinh miệt thật nặng. Cô nghĩ mình sẽ làm cho Thành thê thảm hơn nữa ... trong đầu cô đã từng nghĩ rất nhiều kế hoạch ghê gớm dành cho Thành. Vậy mà hôm nay, chỉ với cái nhú mày của Thành, cô đã thấy rất hài lòng. Phải chăng tình yêu của Long đã hóa giải phần nào nỗi hận trong lòng cô. Có thể nào

Mỉm cười sánh bước bên Long, cô thấy bình yên quá đổi.